

ಅನುವಾದಿತ ಕತೆ

ಘೋರವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು...”

“ಯಾಕೆ?”

“ಕನ್ನಡಿಗನಿಗೆ ತನ್ನ ದೇಶದಿಂದ ಹೊರ ಹೋಗದ ಹೊರತು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಬೆಲೆ, ತನ್ನ ಜನರ ಬೆಲೆ ಗೊತ್ತಾಗೋದಿಲ್ಲ. ಜಪಾನಿಗೆ ಬಂದ ಹೊಸತರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುವವರಿಗಾಗಿ ಪರಿತಪಿಸಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯವಾದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಆ ಕೊರತೆ ನೀಗಿತು.”

“ನೀವು ಕೂಡ ಭಾರತದಿಂದ ಫುಕುಶಿಮಾ ಅಣು ಸ್ಫಾವರಕ್ಕೆ ಡೆಪ್ಯುಟೇಷನ್ ಮೇಲೆ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ ಅಂತ ತಿಳಿದು ಮೊದಲು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆಮೇಲೆ ಸಂತೋಷವೂ ಆಯಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ನೀವೂ ಕೂಡ ನನ್ನಂತೆ ನ್ಯೂಕ್ಲಿಯರ್ ಸೈಂಟಿಸ್ಟ್ ಆಗಿರೋದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಖುಷಿ ಕೊಡುತ್ತೆ.”

“ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಂದೇ ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರು ಅಂದ ಹಾಗಾಯಿತು...” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕಳು.

“ಯಾಕೆ ನಗ್ತೀರಿ?”

“ನೀವು ಬಹಳ ಬೇಗ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಬೆರೆತು ಬಿಡುತ್ತೀರಿ. ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬೆರೆತಂತೆ!”

“ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಧನ್ಯವಾದಗಳು...”

“ಅಡಿಗೆ ಮುಗಿದಿದೆ. ಇನ್ನು ಊಟ ಶುರುಮಾಡೋಣವೇ?”

“ನನ್ನ ಅಭ್ಯಂತರವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕೂ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗಿದೆ. ಯಾವಾಗ ಊಟಕ್ಕೆ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತೀರಿ ಅಂತ ಕಾಯ್ದಿದ್ದೆ...”

“ಅಯ್ಯೋ! ಆ ಮಾತನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಬಾರದಿತ್ತೇ?”

“ಹೇಗೆ ಹೇಳಲಿ? ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ನನಗೆ ಸಂಕೋಚ...” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಕ್ಕ ಜಿತೇಂದ್ರ.

“ಆಹಾರ, ವ್ಯವಹಾರಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಕೋಚವಿರಬಾರದು ಅಂತ ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು ಶ್ಯಾಮಲಾ.

“ನೀವು ನನ್ನ ಸಂಕೋಚವನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಿದ್ದೀರಿ ನಿಮಗೇ ಅಪಾಯ!...”

“ಅಪಾಯ...”

“ಹೌದು ಅಪಾಯವೇ! ನಾನು ಐ ಲವ್ ಯೂ ಅಂದುಬಿಟ್ಟೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳಿ... ಅದು ತಪ್ಪಲ್ಲವೇ?” ಗುಂಡಿಗೆ ಬಡಿತ ಜೋರಾದರೂ ಬಿಂಕದಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಾತನ್ನು ಹೊರಹಾಕಿಬಿಟ್ಟ ಜಿತೇಂದ್ರ.

ಶ್ಯಾಮಲಾ ಬಡಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಯ ಕಂಡು ಘಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು.

“ಐ ಲವ್ ಯೂ ಅಂದ್ರೆ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗೋದಿಲ್ಲ...” ಮತ್ತೆ ಮಂದಹಾಸ ಬೀರುತ್ತಾ ಬಡಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

“ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಗಾಢವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದರೆ?!” ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ನೀವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ! ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾರಲ್ಲ? ದೇಶ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದ ಮೇಲಾದರೂ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ನಾವು ನಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ?”